

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **M. K.**

skazanego z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 kwietnia 2025 r.,
wniosku obrońców skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 13 sierpnia 2024 r., sygn. akt II AKa 88/24,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Koninie
z dnia 18 grudnia 2023 r., sygn. akt II K 30/23,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W złożonej przez obrońców skazanego M. K. (adw. D. F., adw. A. G.) kasacji, podnoszącej zarzut „rażącej obrazy przepisu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu”, jak również zarzut „rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, mającej istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia”, zawarto również wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku. Nadto kasację, na

rzecz skazanego, złożył adw. M. W., podnosząc zarzut „rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 299 § 1 k.k.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońców nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Wstrzymanie wykonania orzeczenia ma niewątpliwie charakter wyjątkowy, wprowadza bowiem odstępstwo od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (*vide* art. 9 k.k.w.), a wobec tego nie podlega wykładni rozszerzającej, zaś sam fakt wniesienia kasacji nie stanowi dostatecznej podstawy do zastosowania tej szczególnej instytucji. Łączy się to bowiem z faktem, że kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku, a więc orzeczenia objętego prawnym domniemaniem prawidłowości zawartych w nim rozstrzygnięć. Wprawdzie przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie formułuje przesłanek przemawiających za podjęciem takiej decyzji, jednakże od dawna utrwalone jest stanowisko, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia, winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie orzeczenia, przed rozpoznaniem skargi kasacyjnej spowodowałoby dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki. Do owych szczególnych okoliczności należy zaliczyć rangę i charakter postawionych zarzutów kasacyjnych i ich widoczną już *prima facie* zasadność, a w związku z tym wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia wniesionej skargi, gdyż w takiej sytuacji wykonanie orzeczenia przed rozpoznaniem kasacji, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne i nieodwracalne następstwa. Tego rodzaju skutki mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza wniesionej kasacji świadczy o jej zasadności, a tym samym o konieczności uchylenia zaskarżonego nią wyroku.

W świetle powyższych uwarunkowań, dokonując wstępnej kontroli kasacji obrońców skazanego M. K. i nie przesądzając oczywiście ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy, które nastąpi po merytorycznym rozpoznaniu wniesionych

skarg, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do uznania, że w sprawie zaistniały przesłanki do zastosowania instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Zresztą to sam skarżący powinien odrębnie, w powiązaniu z formułowanymi w kasacji zarzutami przedstawić dodatkową argumentację i wykazać właśnie szczególnymi oraz jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami, wysokie prawdopodobieństwo uwzględnienia podniesionych zarzutów, a tym samym i nieodwracalnych skutków wykonania już obecnie prawomocnie orzeczonej kary. W przedmiotowej sprawie wskazanym wymogom jednak nie sprostano, skoro złożony wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.) nie został w sposób należyty merytorycznie umotywowany. obrońcy ograniczyli się jedynie do wskazania, że wstrzymanie zaskarżonego wyroku jest zasadne „z uwagi na powody, które legły u podstaw skierowania niniejszego nadzwyczajnego środka odwoławczego”. Same zaś zarzuty kasacji, akcentujące „rażącą obrazę przepisu prawa materialnego” oraz „rażącą obrazę przepisów prawa procesowego” (tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.), które zdaniem obrońców miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia - muszą zostać szczegółowo przeanalizowane przez Sąd Najwyższy na rozprawie kasacyjnej. Rzecz jasna takiej gruntownej oceny nie można dokonywać na przedpolu merytorycznego rozpoznania kasacji, w sytuacji, gdy omawiane skargi nie podnoszą tego rodzaju uchybień oraz argumentów, które w sposób oczywisty, a więc bez potrzeby głębszego wnikania w całokształt materiałów sprawy, wskazywałyby na niebudzącą wątpliwości, ewidentną ich zasadność.

Na marginesie zauważyć także należy, że w pisemnej odpowiedzi na te kasacje obrońców, prokurator wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadne i ich oddalenie. Odnosząc się zaś do złożonego wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, prokurator podkreślił, iż jego zdaniem „wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia nie jest uzasadnione”.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą wystarczające podstawy do zastosowania wyjątkowej instytucji z art. 532 § 1 k.p.k. Przedmiotowe, incydentalne postąpienie w żadnej mierze nie przesądza o trafności podniesionych w kasacjach zarzutów i kierunku ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych wszystkich powodów, orzeczono jak na wstępie.

SSN Stanisław Stankiewicz

[SOP]

[r.g.]